

HSP na komemoraciji za žrtve Bleiburške tragedije i Križnih puteva na Kevinoj jami

Zbog nemogućnosti odlaska na Bleiburg predsjednik HSP-a Karlo Starčević, danas je s brojnim članovima HSP-a nazočio svetoj misi za sve žrtve Bleiburške tragedije i Križnih puteva na Kevinoj jami, mjestu na kojem su nedužni Hrvati ubijani i bacani u nju. Misu je predvodio mons. Tomislav Rogić, šibenski biskup.

Nakon svete mise položili su vijence, zapalili svijeće, za pokoj njihovih duša.

Kevina jama je kraška jama blizu sela Radošić u općini Lećevica u Zagori, na oko 30 km udaljenosti od Splita. Mjesto zločina za vrijeme Jugoslavije nije smjelo biti obilježeno niti se smjelo o njemu govoriti. Često su u blizini ophodile ili čekale sakrivene zloglasne komunističke ophodnje u civilu ili uniformi da bi spriječili ili uhitili ljude koji bi došli zapaliti svijeću za pokojnike ili pomoliti se za njihove duše, a takva situacija je bila sve do 1990. godine i pada komunizma.

Sada je mjesto obilježeno malim spomen obilježjem na jednom kamenu, a već se dugo razmatra da se na ovom stratištu izgradi zavjetna kapela blaženog Alojzija Stepinca, hrvatskog velikana i mučenika komunizma.

To je bilo sve što je zločinci iz redova kaštelanskih partizana rekli Mati Čipčiću Bragadinu, kad su se u noći s 24. na 25. rujna 1943. pojavili na vratima njegove kuće u Kaštel Novome. Ruke su mu vezali žicom i odveli ga u zatvor u Lukšić gdje je komitet Komunističke partije sastavljen od primitivnih ideološko zaludenih ljudi nadahnutih zločinačkim pobudama odlučivao o životu i smrti uglednih Hrvata Kaštela i Dalmacije.

Kevina jama je mjesto ogromnog masovnog zločina koji je trajao godinama o kojemu se moralo – šutjeti. Cijena govora o Kevinoj jami bila je Goli Otok, a ponekad i glava na ramenima.

Kevina jama – kako su zločinački partizani lividirali ugledne Hrvate u Dalmaciji?

Mate, diži se!“.

Mate Čipčić Bragadin rodio se 1874. u obiteljskoj kući koju su pripadnici njegove obitelji prije više od dvjesto godina podigli u Kaštel Novom. Karijeru mu je označila sudačka služba, među ostalim, bio je i sudski savjetnik na kotarskom sudu u Splitu. Uz to, isticao se u društvenom životu Kaštela Novoga, a s

arheologom don Franom Bulićem i ostalima osnovao je društvo “Bijači”, gdje je bio izabran u Upravni odbor, koje je čuvalo spomen na slavnu hrvatsku povijest.

Bio je i povjerenik Matice hrvatske u Donjim Kaštelima.

„Bio je gospodin čovjek, svi su o njemu govorili sve najbolje“, rekao je o njemu Franjo Rivaroli. „Odveli su ga i likvidirali samo zato što nije bio za komunizam“, posvjedočio je gospodin Franjo i dodao kako mu je detalje o događaju posvjedočila Zorka Vidović koja je bila na službi u Mate Čipčića.

Od tada je Franjo postao sudionikom nepravdi i progona koje su se nad obitelji Mate Čipčića počele provoditi još od onog kobnog 25. rujna 1943. kad je Mate kao jedan od najuglednijih Hrvata Kaštela u ono vrijeme životom platio svoju vjernost Bogu i Hrvatskoj.

Jedina krivnja Mate Čipčića bila je što je bio ugledan, pošten i obrazovan domoljub i obiteljski čovjek, a takve su komunisti najviše mrzili u svojoj zaludenosti.

„Bez suda je osuđen na smrt“, priča Franjo. Proglasili su ga narodnim neprijateljem. Tog jutra, Mate i pun kamion domaćih Hrvata, ne zna im se broja, odvezeni su u Radošić do Kevine jame.

Tu su strijeljani i bačeni u jamu.

Bili su tek prvi od stotina i tisuća nevinih ljudi koji su u godinama koje su slijedile završili u Kevinoj jami. Njihova jedina krivnja je što su bili Hrvati i što su stigmatizirani kao ljudi koji ne podržavaju komunizam. Njihov život, kao i svih slobodnomislećih Hrvata, bio je za partizanske zločince samo broj i zapreka u ostvarenju svog dijaboličnog nauma stvaranja ideološke totalitarne tvorevine za koju su se borili po uzoru na Moskvu. Tamo je, naime, bila centrala koja je davala naputke Titu i komunističkom vodstvu da se na isti način kao i oni bez milosti obračuna sa „klasnim neprijateljima“, a zločinac Tito se trudio i uspio nadmašiti svog moskovskog uzora i imenjaka.

Svim je žrtvama Kevine jame bila je jedina krivica što nisu bili simpatizeri i podržavatelji Komunističke partije. U ono vrijeme to je bilo gotovo 90 posto stanovništva, osobito seljaka koje su komunisti silno mrzili uz pripadnike intelektualne elite. Dovoljno je bilo da ste imućni, da ste obrazovani, da ste pismeni ili da ste jednostavno svećenik. Dovoljno je bilo da ste običan seljak, da imate obitelj, da idete u crkvu i molite se Bogu.

Da ste jednostavno čovjek u kojeg je netko „pravovjeran“ pokazao prstom.

Sve te kategorije su bile moguće žrtve komunističke krvave represije koja je (po)trajala, a posebno po završetku drugog svjetskog rata. Sve su to za komuniste bili potencijalni neprijatelji i potencijalne mete. Kevina jama nije iznimka već pravilo. Naša domovina Hrvatska je puna Kevinih jama i puna tisuća tragičnih priča sličnih životnoj priči Mate Čipčića. Pokoj vječni daruj im Gospodine.

S NAMA SU!
HSP